

# อานิสงส์พระกรรมฐาน และ บารมีของหลวงพ่ोजรัญ

บุญนาถ พุ่มโพธิ์สุวรรณ

P19013

ข้าพเจ้าเป็นชาวโคราช ปัจจุบันอายุ ๗๖ ปีเศษ ข้าพเจ้าและครอบครัวได้มาฝึกกรรมฐานที่วัดอัมพวันครั้งแรก เมื่อเดือนมีนาคม ๒๕๓๖ โดยมีแม่ชีชุ้งอเป็นครูสอนพระกรรมฐาน และเป็นผู้ควบคุมการปฏิบัติร่วมกับแม่ชีสมคิด แม่ชีชุ้งอท่านสอนกรรมฐานให้ช่วงเวลานั้น ๆ แล้วปล่อยให้ปฏิบัติ ข้าพเจ้าพยายามทำก็ทำไม่ได้ เพราะแม่ชีชุ้งอท่านพูดภาษาไทยไม่ชัด ข้าพเจ้าได้พยายามมาปฏิบัติหลายครั้ง แต่ก็ยังทำไม่ได้ด้วยตัวเอง รู้สึกว่ายากมาก หรือจะเป็นเพราะเวรกรรมสิ่งใดมาขัดขวาง จนรู้สึกท้อถอยไม่อยากจะทำต่อไป

วันหนึ่งหลวงพ่ोजรัญท่านลงมาเทศน์ให้พระกรรมฐานแก่สาธุศิษย์ หลวงพ่อได้กล่าวว่า พระกรรมฐานเป็นของดีมีค่า ละเอียดอ่อน จะต้องรักษาไว้ให้ดี ต้องหมั่นฝึกหมั่นทำ กลับไปที่บ้านก็ต้องทำทุกวัน แต่น่าเสียดายและเสียใจ บางคนไม่มีความอดทน กลับเห็นว่าเป็นของยาก กลับไปแล้วก็ละทิ้งไม่ทำ ไม่ปฏิบัติ จึงเหมือนกับโองน้ำก้นร้ว ใส่น้ำไว้เท่าไรก็เก็บน้ำไว้ไม่อยู่ ร้วทิ้งเสียหมด น่าเสียดาย เสียเวลาเปล่า ๆ บุคคลเช่นนั้นจะเอาดีไม่ได้ หลวงพ่อกล่าวเสร็จแล้วท่านก็มองมาที่ข้าพเจ้า หลวงพ่อกำลังคิดว่า ข้าพเจ้ารับพระกรรมฐานไปแล้วเมื่อทำไม่ได้ก็หยุด ไม่พยายามทำต่อ จึงเปรียบเสมือนโองน้ำก้นร้ว คำสอนของหลวงพ่ोजรัญครั้งนี้ช่วยบันดาลใจให้ข้าพเจ้ามี

ความมานะ พยายามปฏิบัติพระกรรมฐานมาจนทุกวันนี้ ได้ย่นนี้ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติเป็น ประจำทุกวันทั้งตอนเช้าและตอนเย็น

## ประสบการณ์และความมหัศจรรย์ที่ข้าพเจ้าได้รับจากวัดอัมพวัน

๑. ข้าพเจ้ามาปฏิบัติพระกรรมฐานที่วัดอัมพวันหลายครั้ง แต่ยังทำได้ไม่ดีนัก วันหนึ่งข้าพเจ้านั่งฝึกพระกรรมฐานที่สวนป่าวัดอัมพวัน ก็ปรากฏว่าบุตรสาวของ ข้าพเจ้าซึ่งเสียชีวิตไปเพราะอุบัติเหตุ เมื่อเดือนตุลาคม ๒๕๓๕ ได้มานั่งอยู่ตรงหน้า ข้าพเจ้า แต่งกายในชุดวันที่ประสบอุบัติเหตุ เขานั่งอยู่นานมาก ประมาณ ๑๐-๑๕ นาที แต่นั่งอยู่ประมาณ ๑๐ นาที ก็จะเปลี่ยนภาพจากผู้ใหญ่อายุ ๒๒ ปี มาเป็นเด็ก นักเรียน ม.๒ นั่งอยู่อีกประมาณ ๕ นาที แล้วจึงหายไป ขณะที่เห็นภาพของบุตรสาวที่ ปรากฏอยู่นั้น ข้าพเจ้าคิดอะไรไม่ออกและทำอะไรไม่ถูก ได้แต่นั่งร้องไห้มองภาพของ บุตรสาวอย่างเดียว เมื่อเสร็จกรรมฐานแล้วกลับไปถึงบ้าน จึงได้จดหมายมากราบ เรียนถามหลวงพ่อบุญ ซึ่งหลวงพ่อบุญท่านได้เมตตาตอบจดหมายลงวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๓๗ ว่า “หนูอัมพรอยู่ที่ไหน ต้องการอะไร ไม่ต้องคำนึงถึง ขอให้โยมสวดพุทธคุณ พาหุงมหากา และปฏิบัติกรรมฐาน แผ่เมตตาให้เจ้ากรรมนายเวร และลูกสาวอัมพร แค่นี้ลูกสาวอัมพรก็ได้รับบุญกุศลอย่างเต็มที่”

๒. เดือนกันยายน ๒๕๔๐ เวลาประมาณ ๑๐.๐๐ น. ขณะนั่งกรรมฐานอยู่ที่ ระเบียบหน้าอาคารชั้น ๒ ตึกแกตั่วหนึ่งอยู่บนต้นไม้สูงใกล้ ๆ กับกุฏิของแม่ใหญ่ ร้อง ส่งเสียงดังก๊อกก๊อก ก๊อกก๊อก พุท...โธ — พุท.....โธ — พุท....โธ ซึ่งเสียงพุทโธ พุทโธ ดังชัดเจนเหมือนกับเสียงมนุษย์ แต่น้ำเสียงทุ้มและก้องกังวานกว่าเสียงของมนุษย์ ซึ่ง โฟเพราะมาก เนื่องจากช่วงเช้าที่ผ่านมามีฝนตกและอากาศชื้นอยู่ด้วย เมื่อถึงเวลาพัก

รับประทานอาหารกลางวัน ขณะเดินเข้าโรงอาหาร คุณมานพ สิงห์วิเศษ ได้ถามข้าพเจ้าว่า เมื่อสักครู่นี้กินอะไรหรือเปล่า ข้าพเจ้าจึงตอบไปว่า พุทโธ ไข่ใหม่ คุณมานพ จึงพูดต่อไปว่า “เสียงก้องกังวานไพเราะมาก นับว่าเป็นบุญกุศลอย่างยิ่งที่ได้ยินเสียงทิพย์เสียงสวรรค์เช่นนี้”

๓. เดือนกันยายน ๒๕๔๓ ข้าพเจ้าเดินทางไปงานศพญาติที่อำเภอหนองหงส์ จังหวัดบุรีรัมย์ บนเส้นทางแคบ ๆ ซึ่งใช้สำหรับติดต่อระหว่างหมู่บ้าน ควายตัวหนึ่ง เขาผูกเชือกไว้ แต่ไม่ปรากฏผู้เป็นเจ้าของ ความตัวนั้นเดินข้ามทางไปยืนอยู่อีกฝั่งหนึ่ง และมีเชือกตรึงขวางเส้นทางอยู่ ความซุกคอกและแหงนหน้าขึ้นทำตาถมิ่งทึ่ง เหมือนโกรธจัด ข้าพเจ้าพยายามมองหาเจ้าของก็ไม่ปรากฏมีผู้คนอยู่ใกล้ ๆ นั้นเลย ข้าพเจ้าคิดไม่ออกว่าทำอย่างไรจึงจะเดินทางต่อไปได้ ทันใดนั้นแม่บ้านของข้าพเจ้าซึ่งนั่งอยู่ในรถได้ยกมือขึ้นพนมพร้อมกับกล่าวว่า “หลวงพ่ोजรัญเจ้าขา มาช่วยลูกด้วยเถิด” พอกล่าวจบความตัวนั้นก็ก้มหน้าลง และเดินกลับไปยังจุดที่เจ้าของผูกไว้ ในลักษณะเหมือนมีคนมาจูงเขาไป ข้าพเจ้าจึงพูดกับแม่บ้านว่า เพราะบารมีของหลวงพ่ोजรัญจริง ๆ ควายจึงเปิดทางให้เราเดินทางต่อไปได้

๔. เดือนมกราคม ๒๕๔๕ ข้าพเจ้าจะเดินทางข้ามไปฝั่งพม่า ที่อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย บังเอิญวันนั้นพอดีที่พม่าเขาประกาศปิดพรมแดน ห้ามประชาชนเดินทางเข้าและออก ข้าพเจ้าจึงต้องย้อนกลับและแวะไปชมตอຍแม่ฟ้าหลวง และก็ต่อไปชมพระธาตุดอยตุง เมื่อจะเดินทางกลับมา ปรากฏว่ารถยนต์สตาร์ทเครื่องไม่ติด ขอร้องให้ผู้อื่นช่วยแก้ไขหลายคนก็ไม่สำเร็จ ขณะนั้นเวลาจวนมีตอຍแล้ว ข้าพเจ้าจึงขออาศัยนั่งออกมาด้วย เพื่อจะไปลงที่ปั้ลมตำรวจเพื่อขอความช่วยเหลือ ขณะนั่งรถออกมาได้ประมาณ ๓ ก.ม. พนักงานขับรถเขาพูดว่า รถคันนั้นตามมาได้แล้ว และเขา

ก็หยุดให้ข้าพเจ้าลง เมื่อขึ้นนั่งในรถข้าพเจ้าได้ถามกับแม่บ้านว่า ทำอย่างไร เครื่องยนต์จึงติดและเดินทางลงมาได้ แม่บ้านเขาบอกว่า ขณะที่นั่งอยู่ในความมืดก็คิดถึงหลวงพ่ोजรัญ “จึงยกมือขึ้นพนม ขอให้หลวงพ่ोजรัญมาช่วยลูกด้วย ขอให้เครื่องยนต์ติดเถิด” พอกล่าวเสร็จบุตรชายของข้าพเจ้าสตาร์ทเครื่องยนต์เพียงครั้งเดียว เครื่องยนต์ก็ติดเป็นปกติมาจนทุกวันนี้ เหตุการณ์ครั้งนี้นับว่าเป็นอภินิหารของหลวงพ่ोजรัญจริง ๆ ถ้าหลวงพ่ोजรัญท่านไม่เมตตาช่วยเหลือ ก็ไม่ทราบว่าจะมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นกับครอบครัวของข้าพเจ้า เพราะที่พระธาตุดอยตุงนั้นเป็นยอดเขาสูง และไม่มีผู้คนพักอาศัยอยู่ในเขตนั่นเลย จะมีก็แต่พระเจดีย์กับพระอุโบสถเท่านั้น

๕. วันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๗ ข้าพเจ้าและครอบครัวเดินทางไปกราบนมัสการและร่วมบำเพ็ญบุญวันคล้ายวันเกิดของหลวงพ่ोजรัญที่วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี รถยนต์วิ่งออกจากโคราชมาได้ประมาณ ๔๐ ก.ม. ปรากฏมีควันขึ้นที่ช่องแอร์ และอีกไม่นานแอร์ก็ดับ จะแวะเข้าร้านซ่อมก็กลัวว่าจะไม่ทันพิธีของหลวงพ่ोजรัญ จึงปิดแอร์และเปิดกระจกวิ่งมาจนถึงวัดอัมพวัน แต่เที่ยวกลับ พอขับรถออกมาถึงถนนสายเอเชีย ลองเปิดแอร์ดู ปรากฏว่าแอร์ติดเป็นปกติจนกระทั่งทุกวันนี้ “เหตุการณ์ครั้งนี้ก็คงเป็นเพราะบุญบารมีของหลวงพ่ोजรัญ ท่านเมตตาให้กับลูกศิษย์ทุกคนให้เดินทางกลับโดยสวัสดิภาพ ประสบแต่ความสุขความสำเร็จ ปราศจากภัยพิบัติและอุปสรรคทั้งปวง”

ข้าพเจ้าขอกราบพระเดชพระคุณหลวงพ่ोजรัญ จิตฺตมฺโม ด้วยความเคารพบูชาอย่างสูงยิ่ง ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย โปรดดลบันดาล

ให้หลวงพ่ोजรัญมีอายุยืนนาน สุขภาพพลานามัยสมบูรณ์แข็งแรง ปราศจาก  
โรคภัยทั้งปวงเทอญ...